

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΩΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ι άρχρειο όμως αυτοί δεν μείνανε με σταυρωμένα γένια. Μάθανε από καιρό ότι η διαθήκη του Φιρμόν ήταν στο συμβολαιογραφείο του "Ομπριέν κι' Έστειλαν ένα συννεχό τους ως γραμματοτέα στο συμβολαιογράφο. Και περιμένανε ύπομοινακά τὸ θάνατο του Φιρμόν, γιὰ ν' ἀρπάξουν τὴ διαθήκη καὶ νὰ οὐκισπονηθοῦν τὸν θησαυρὸ του...

Μόλις τελείωσε τὴν φράσι του αὐτὴ ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ὁ βοηθὸς του θέλησε κάτὶ νὰ τοῦ πῆ. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὠμος τὸν πρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε:

—Σέρω τί θες νὰ μοῦ πῆς, παιδί μου. Σκέφτηκες πὼς οὐ κλέφτες τῆς διαθήκης ἐδολοφόνησαν ἴσως καὶ τὸν Φιρμόν. Αὐτὸ δὲν εἶνε :

—Μόλιστα, κύριε Χόλμς! τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος.

—Μπράβο, παιδί μου! Αὐτὸ πὸς σκέφτηκες δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ ἔγινε. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κἀνω ἕναν γύρο στὸ σπίτι τοῦ δουλεμπόρου, γιὰ νὰ ἐξακριβώσω πὼς συνέθησαν ὅλα αὐτά.

—Δὲν θάταν καλύτερα ν' ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν καταδίωξι τὸν κλεπτῶν, γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε νὰ κρύψουν τὸν θησαυρὸ ποὐκλεψαν ; φώναξε δυνατὰ ὁ Χάρρυ.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔριξε μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ στὸν βοηθὸ του καὶ, μ' ἕναν εἰρωνικὸ τόνο στὴν φωνὴ του, τοῦ εἶπε :

—Σὺ εἶχες δίκιο, ἀν..ἐξαίρετα τοὺς τρεῖς κλέφτες. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ τοὺς δείξεις ;

Ὁ Χάρρυ κατάλαβε τὴ γκάφα του κι' ἔσκυψε ντροπιασμένος τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἑλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς μ' ἕναν πατρικὸ τόνο στὴ φωνὴ του συνέχισε :

—Ἄ, δὲν πρέπει νὰ βιαζόμαστε, παιδί μου!.. Πρέπει ὅλα νὰ τὰ ὑπολογίζουμε, μὲ τὸν διαθέτη. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ὅλες τίς πιθανές ἐκδοχές, πρὶν καταστρώσουμε ἕνα σχέδιο ἐπιρροίας. Δὲν ἀποκλείεται, φυσικά, οἱ κλέφτες νὰ βάλανε στὸ χέρι τὸ θησαυρὸ καὶ ν' ἀπομακρυνθῆκανε ἀπ' τὸ Λονδίνο. Ἄλλα δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ παραμῆνουν ἐδῶ. Κι' ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν θάλανε χέρι στὸ θησαυρὸ ἀκόμη, γιὰ γίλιους δυὸ λόγους. Ὅ,τι κι' ἂν ἔχει συμβεῖ ὅμως, ἐμεῖς πρέπει νὰ πᾶμε νὰ ἐρευνήσουμε στὸ σπίτι τοῦ δουλεμπόρου. Το ἔχω ἐπισκεφθῆ μιὰ φορὰ, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μέσα σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς πολλὰ ἀξιοπερίεργα πράγματα. Ἐλα μαζί μου. Πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα ἐκεῖ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ δρόμο μὲ ἀμάξι, ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι' ὁ βοηθὸς του βρικοκόντουσαν μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ γέρο-Φιρμόν.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς χτύπησε δυνατὰ τὸ ηλεκτρικὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας, ἢ ὅποιο ἄνοιξε σχεδὸν ἀμέσως. Ἀπ' τὴν μισανοιγμένη πόρτα πρόβαλε φοβισμένα τὸ σγουρό-μαλλο κεφάλι τῆς μιᾶς μελαψῆ κοπέλλας.

—Ὁ γέρο-Φιρμόν πέθανε! φώναξε μὲ ζενική προφορὰ καὶ ξανάκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα.

—Ζαίρα!.. φώναξε δυνατὰ τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ζαίρα, δὲν μ' ἀναγνωρίζεις, ἐμένα, τὸν φίλο τοῦ κυρίου σου ;

Ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι κι' ἡ φοβισμένη κρεολῆ, ἀφοῦ ἐξέτασε λίγες στιγμῆς τὸν Σέρλοκ Χόλμς μὲ τὰ μαῦρα τῆς μάτια, ποῦ ἐκεκράζανε μιὰ ἀγωνιῶδη δυσπιστία, φώναξε :

—Ἄ!.. Ὁ κύριος... Ὁ κύριος... Σέρλοκ Χόλμς, συμπλήρωσε ὁ ἀστυνομικός, χαμογελώντας καλὸκόρδα.

Ἡ πόρτα τότε ἀνοίξε διάπλατα κι' οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν μέσα.

Ἡ Ζαίρα ἦταν κόρη ἑνὸς λευκοῦ καὶ μιᾶς μιγάδος. Μονάχα ὅμως τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς, ποῦ πέφτανε σὲ μπούκλες ἀπάνω στὸς δυνατοὺς ὤμους τῆς, μαρτυροῦσαν τὴν καταγωγή τῆς. Κρίνοντάς τὴν κανεὶς ἀπ' τὸ χρώμα τοῦ δερματὸς τῆς καὶ τὰ κανονικώτατα χαρακτηριστικά τῆς, θὰ πιστεῦε πὼς ἦταν μᾶλλον μιὰ κόρη τῆς Νοτίου Ἰταλίας. Ἄ, ἡ Ζαίρα ἦταν ἕνας ὑπέροχος τύπος κρεολῆς! Ἦταν δεκάτῃ πεποῦ χρόνων κι' ἡ ὡμορφιά τῆς σκαθάλλισε ἀμέσως τὸν νεαρὸ ἀστυνομικὸ, ὁ ὁποῖος κρυφασταμένα, καθὼς τὴν κούταζε.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ποῦ ἐντωμεταξὺ εἶχε ἐπιθεωρήσει τὰ πάντα γυρω του, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικὸς κι' ἔπειτα ρώτησε τὴν μελαψῆ κοπέλλα :

—Ζαίρα, γίνηκε καμμιὰ ἀλλαγὴ ἐδῶ μέσα ;

—Μόλιστα, κ. Χόλμς, τοῦ ἀπάντησε προθυμώτατα ἡ νέα. Ἦρθαν ἐδῶ οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη Φιρμόν καὶ πῆραν ὅ,τι μπορούσαν.

—Καλὰ!.. Κι' ἐσένα δὲν θέλησε κανεὶς νὰ σὲ πάρῃ ;

—Ὄχι. Ἐμένα δὲν μὲ θέλησε κανεὶς, ἀποκρίθηκε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ δυστυχισμένη κι' ἀπροσάτευη κοπέλλα.

—Κακόμοιρο κορίτσι! εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, γαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς νέας. Καὶ πὼς συντηρεῖσαι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Φιρμόν ;

—Πούλησα μερικὰ πράγματα, κύριε, ἀπάντησε ἡ Ζαίρα. Καὶ ἔδειξε στὸν Χόλμς τοὺς τούινους γύρα, ποῦ ἦσαν ἀκόμα στολισμένοι μὲ ὕλα ἀφρικανικά, κέρατα βουδαλῶν, δερμάτα ἀντιλοπῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀγρίων ζώων.

Καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ ὅ,τι ἔκανε, πρόσθεσε μὲ συγκινημένη φωνή :

—Πεινούσα! πεινούσα πολὺ, κύριε Χόλμς!..

—Καὶ δὲν φοβόσουναι μόνη σου ; τὴν ἐσαρώτησε, μ' ἕνα συμπαθητικὸ τόνο στὴ φωνὴ ὁ ἀστυνομικός.

—Ὄ! ναί!.. τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ μικρούλα, κρυφασταμένα.

Καὶ μὲ κόποιο τρόπο, πρόσθεσε :

—Ὅλους τοὺς ροβόμους, κύριε Χόλμς, ἀλλὰ περισσότερο τὸ Μαορί!..

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μόλις ἄκουσε τ' ὄνομα αὐτὸ, ταραχτικῆ ἀνεπαίσθητα καὶ ἐντείνοντας τὴν προσοχή του, ρώτησε τὴν Ζαίρα :

—Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ Μαορί, παιδί μου ;

—Ἕνας παλιὸς γνωστὸς τοῦ γέρο-Φιρμόν, κύριε.

—Ἐοχότανε συχνὰ καὶ τὸν ἔβλεπε ;

—Ὄχι πολὺ συχνά. Ἄλλὰ, πολλές φορὲς τὸ χρόνο.

—Καὶ ποτε ἤρθε γιὰ τελευταία φορὰ ;

—Λίγο πρὶν πεθάνει ὁ Φιρμόν.

—Θυμάσαι ἂν μᾶλῶς καμμιὰ φορὰ μὲ τὸ μακαρίτη ;

Ἡ κόρη, σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, σάνηκε λίγιο διατακτικῆ. Μετὰ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς ὅμως, εἶπε :

—Ὄχι, δὲν τοὺς εἶδα, δὲν τοὺς ἄκουσα ποτε νὰ μαλῶνουν. Θυμάμαι μόνον ὅτι ὁ Φιρμόν ἦταν πολὺ στενωχωρημένος, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐπισκεψὶ τοῦ Μαορί.

—Καλὰ! Κι' ἀπὸ ποτε τὸν γνωρίζεις ἐσὺ αὐτὸν τὸ Μαορί ;

—Ὄ, ἀπὸ πολλὰ χρόνια! Τὸν θυμάμαι ἀπὸ τότε ποῦ ἦναι παιδί ἀκόμα!..

—Ἐνε μαῦρος ὁ Μαορί ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ζαίρα